Pris: 2 ßl. Bco.

Att ta sig gifta sig, då ta på bröllop är: Ch att ta ämtiar sig, Pilar ta begrafning ꝛc.

4. Då bruka mål tin tag och vånta tina ögon, Ljust lifvet man brott, få fruktar ta ej sötem; Ch når jom lyckans mycket Ljus tig förklarar trig, Då tro att sig förtryckt Gi öfvertygver sig.

Tryckt hos R. Ståll, 1822.

Den Tredje:

Min vän, om du vill rätt igenom mörkan vandra, ꝛc.

Samme mycket vackra

Kärlechs-Wisor.

Den Sörsta:

Den röna Emma tröstlös låg, ꝛc.

Den Andra:

Grenangelsk-Visa.

En Krigsman så bald och en flicka så gran

10. Allt swartnar och förmörkar sig; Min mor jag tror mig höra Från grafwen ropa: kom till mig! Ja, Emma skall så göra.

11. Jag ser, hwad kanske ingen ser, Sig englar kring mig swinga; Jag hör, och kanske ingen mer, Att alla klockor ringa.

12. Hon stammar nu: farwäl, farwäl! Sig matt åt wäggen wänder; Och snart sin ädla Emma själ Hon till sitt ursprung sänder.

13. Hon föll som blomman i sin wår, Den stormens ilar fällde! Deß wänner under suck och tår, Om hennes lik beställde.

14. Den nästa dagen Wilhelm kom Till kyrkan, brud att byta, Se'n han de eder swurit om, Som han så nyß djerfts bryta.

15. Han kom så glad i prakt och stråt, Sin rika brud han ledde; En hämndegud dock ett försåt Dem wälförtjent beredde.

16. Näst choret wid en öppen graf Man fick en kista skåda; Deß lock i hast blef lyftadt af, Men Gud! hwad syn för båda.

17. Här Emma blek och andlös låg, Men wacker än som dagen: Ej döden kunnat, som man såg, Här plåna ut behagen.

18. Här låg hon kall; en blomsterkrans Deß wackra hufwud prydde. "Förgät mig ej" bland deßa fanns, Med mer som nog betydde.

19. Stum och orörlig Wilhelm stod, Hans sammet grymt sig wäckte, Snart stelnade hans warma blod, Han sina ögon täckte.

20. I hast blef folket stockadt här, Och alla gråto mycket, De sade: Emma ligger der, Det himla mästerstycket!

21. Hon, som så skön och dygdig war, [illegible] fäll i falskhetssnara, Se, Wilhelm, hwad du erfrat hos, För det du Gud bör swara.

22. Sorg, ånger, gäckad kärlek, blygd, I Wilhelms bröst regera, Förtcannad af sin fosterbygd, Och af sig sjelf än mera.

23. Förtwiflad han till kistan lepp, Att sig på liket kasta. Med darrning i sin hela kropp Till Emma sägs han hasta.

24. Han henne re'n i famnen höll, När hjertat tycktes brista, Han gaf ett rop wid det han föll, Det repet war hans sista.

25. Om bruden, som en trolös tog, Jag stort ej kan berätta, Hon sorgsen ensam hemåt drog, Wißt icke nöjd med detta.

26. Ett rum likwäl i Emmas graf Här Wilhelms lik fick taga. Se'n han så dyr förlösning gaf, Lät man sig det behaga.

27. Så fick då Emma sitt igen I jordens dystra gömma. Trolöse! himlens finger känn, Och märk hur han kan döma!

28. I, som för ro skull gören lek Af löften och af eder, Wißt Wilhelms wälnad om ett swek Kan mycket säga eder.

Den Andra:

En krigsman så bäld och en flicka så gran De sutto till hop i det gröna: De säge med Emma begär på hwarann'. Alonzo den tappre, så kallades han, Och hon: Imogene den sköna.

2. Ack! suckade han: då i morgon jag går Till fremmande länder att strida, Snart rinner för mig mer ej saknadens tår, En rikare friares helsning du får, Och han får mitt rum wid din sida.

3. Tyst grymme! tyst grymme! war Imogenes swar, Ack! upphör att orätt mig göra: Den Heliga Jungfrun till wittne jag tar, Att lefwer du, dör du, min hand, mina dar Blott dig eller ingen tillhöra.

4. Om nånsin begärens ell' fåfängans bud Mig från min Alonzo föleder, Mitt högmod, min falskhet dem

liga skrud Nu sätter sig neder och fordrar sin brud, Och tycker i grafwen dig neder.

14. Sin arm kring den sköna nu lindade han, Förgäfwes deß jemmer man hörde, Och fort med sitt rof genom lusten förswann. Ej nånsin man mera Imogene fann, Ej spöket, som henne bortförde.

15. Snart dödde Baronen, och alltse'n hans slott Stått öde i långliga tider; Ty sagorna säga: att Imogenes lott Är den, till ewinnerligt straff för sitt brott, Begråta det öde hon lider.

16. Hwart år fyra gånger hon wisar sig än, När midnatten spänt sina wingar, I hwit brudlig drägt hon då synes igen; Och skriker: att Benrangels-Riddarn är den, Kring dånande golf henne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med gräsliga skrål, Som blod utur dödskallar dricka, Och stöta ihop hwar sin murknade bål, Och tjuta: Alonzo den tappre! din skål, Och skål för din trolösa flicka!

Den Tredje:

Min wän, om du will rätt igenom werlden wandra,
Så följ din egen smak och bry dig ej om andra, Tro endast hwad du ser, Och deßa reglor lär, I korthet finns der mer Än i Nordins Katches.

2. War emot wänner öm och emot flickan trogen, Gå jemt i rättan tid till syßlorna — ej krogen, Håll ordning uti allt, gör godt hwad du förmår, Och gå med bön till sängs, när klockan elfwa slår.

3. I öfrigt annat allt, min wän, är bara fladder; Betänk, att du är född, hwar gång som du står fadder:

Den Tredje:

Emma och Wilhelm.

En Ödrika:

Den skona Emma trötthet låg, Strålig war sig sjuttra, Då hon sig öfwergifwen såg Af den hon skänkt sitt hjerta.

6. De egen tu så skona sann, Du lömt att tänkigt grata; De sinner, för hwarje glans du brann, Att bli af tårar wåta.

7. Och nu hade prisen wälsignat wart par, Ren troghet ur tet gulkrysha horn: Och lefwat sitt öfwerflöds swalande sjuttra; Och lefwa ock wåga sitt allra bäst'an, som tår hwar, Wår tofflagat tåmar sjuttra torn.

8. Så hog Omagne med Kapnad blef sport Och skrämde sina ofwanlige sänke, Wi swärta han satt, utan lif, utan ere, Hans egen ej wånsta sting gäller och hord; Han hade sen sjuttra på brutten.

9. Hans hjelmhatt war sjutten, gigantisk hans langd, Hans uppsyning war swartgul som jorden: Wit skrik wid hans dryn ur högsten trängd, Och blå brinner lagan i lamperna många, Och hundarne sig unter borden.

10. Wice upsyning och Kapnad enhwar honom ser, Wi skråk sina gårdarna sicka. Till hut sate buren, med kåpwan: jag her, Gall, tappre herr riddare! sjermhatten: jag ensam nu Gud, Min wälsnad hog sig i sin brudliga skrud, Min swärd nu hon sitter sig neder och fordrar sin brud, Och sycker i grafwen dig neder.

11. Se upp! kann wlenge, war wälsnadsmå ljud, Förtrollerska! minds sina ester: Hit högmod, sin falskhet, Som skaffe nu Gud, Min wälsnad hog sig i sin brudliga skrud, Min swärd nu hon sitter sig neder och fordrar sin brud, Och sycker i grafwen dig neder.

12. Jag her, Gall, tappre herr riddare! sjermhatten: jag ensam nu Gud, Min wälsnad hog sig i sin brudliga skrud, Min swärd nu hon sitter sig neder och fordrar sin brud, Och sycker i grafwen dig neder.

13. Se upp! kann wlenge, war wälsnadsmå ljud, Förtrollerska! minds sina ester: Hit högmod, sin falskhet, Som skaffe nu Gud, Min wälsnad hog sig i sin brudliga skrud, Min swärd nu hon sitter sig neder och fordrar sin brud, Och sycker i grafwen dig neder.

14. Sin arm kring den skona nu lindade han, Förgäfwes deß jemmer man hörde, Och fort med sitt rof genom lusten förswann. Ej nånsin man mera Imogene fann, Ej spöket, som henne bortförde.

15. Snart dödde Baronen, och alltse'n hans slott Stått öde i långliga tider; Ty sagorna säga: att Imogenes lott Är den, till ewinnerligt straff för sitt brott, Begråta det öde hon lider.

16. Hwart år fyra gånger hon wisar sig än, När midnatten spänt sina wingar, I hwit brudlig drägt hon då synes igen; Och skriker: att Benrangels-Riddarn är den, Kring dånande golf henne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med gräsliga skrål, Som blod utur dödskallar dricka, Och stöta ihop hwar sin murknade bål, Och tjuta: Alonzo den tappre! din skål, Och skål för din trolösa flicka!

Den Tredje:

Min wän, om du will rätt igenom werlden wandra,
Så följ din egen smak och bry dig ej om andra, Tro endast hwad du ser, Och deßa reglor lär, I korthet finns der mer Än i Nordins Katches.

2. War emot wänner öm och emot flickan trogen, Gå jemt i rättan tid till syßlorna — ej krogen, Håll ordning uti allt, gör godt hwad du förmår, Och gå med bön till sängs, när klockan elfwa slår.

3. I öfrigt annat allt, min wän, är bara fladder; Betänk, att du är född, hwar gång som du står fadder: